

Una d'aquelles nits sense lluna

Un relat de: [La flama de l'oest](#)

Hi ha vegades que un segon et pot canviar la vida. Diuen que els dies mes importants de la teva vida son fragments d'aquests segons.

Però, són ven pocs, aquells que acaben omplenant, aquells que queden enganxats a la pell, somorta, i dolguda pel pas dels anys.

Mentida, aquelles paraules inútils ara recordades, aquests cruels dies que no em donen cap segon de felicitat. Cada cop que hi penso, i no hauria, els ulls se'm posen vermells, perquè no goso plorar. Sé que no val la pena. Pensar que menties dient "t'estimos" llençats a l'aire. Em fères posar una vena als ulls, que per sort el temps m'ha tret.

I sè que dels errors, s'en ha d'apendre, i que tu ets un d'ells.

I amb ferro roent vas marcar-me, vas cremar-me, vas ferir-me, per això, ara encara, les ferides em fan més mal que mai.

Dolorsa veritat, molestosa llum, que no em deixa veure, no deixa que em curi de les teves mentides, que encara sagnen dins meu.

Tan de bo pogues deixar de veure't, tan de bo marxessis ja de la meva vida, la qual no et vol. Et detesta !

Quina felicitat portes als ulls, fins que et topes amb la meva crüel mirada, i avaixes el cap, tot avergonyit, i ferit, savent que més mal ja, no m'hen pots fer.

Em vas deixar una nit sense lluna, et vas deslliurar de mi, com ho fa un papellona, al deslliurarse del capoll que l'envolta.

No m'estimaves. Sols, vas utilitzar el meu enamorament, per ofegar-me, en aquesta foscor on m'has deixat.

I per molt que t'esforçis, tot ha canviat.

Tu no ho saps, però jo encara estic sentiada, amb les mans als ulls, en aquell moment que vas pronunciar aquelles paraules. Encara recordo, una d'aquelles nits, sense lluna.